

Poutníčkova

vánočně - novoroční příloha
roč.20, č.51

❖ **Požehnání** pro všechny farníky, přátele naší farnosti
a dobrodince **denně** v 8:00, 12:00 a ve 20:00

Modlitba otce Cyrila, karmelitána, k Pražskému Jezulátku

Ó Ježíšku, k tobě se utíkám,
skrze tvou Matku tě žádám,
vysvoboď mě z této mé nouze
(možno konkrétně vyjádřit),
neboť ti pevně a upřímně věřím,
že tvé božství mě může ochránit.
S důvěrou doufám v tebe,
že najdu tvou milost.
Z celého srdce a duše tě miluji,
s bolestí lituji svých hříchů
a na kolenou tě prosím,
Ježíšku, vysvoboď mě z nich.
Mým předsevzetím je polepšit se
a již tě znovu neurážet.
Proto se ti odevzdávám
a chci vše trpělivě snášet
a vždy ti opravdově sloužit.
A svého bližního jako sebe sama
chci kvůli tobě ze srdce milovat.
Ježíšku, Dítě, klaním se ti,
ó mocné Dítě, prosím tě,
vysvoboď mě z této mé nouze
(možno vyjádřit slovy),
abych se věčně mohl těšit z tebe,
s Marií a Josefem tě viděl
a se všemi anděly se ti klaněl.
Amen.

Prvním skutkem lásky je přinášet radost z Ježíše (František, 19.12.2021)

Evangelium dnešní liturgie, čtvrté neděle adventní, vypráví o Mariině návštěvě u Alžběty (srov. Lk 1,39-45). Po obdržení andělova poselství Maria nezůstává doma, aby se zabývala tím, co se odehrálo, a všemi problémy a nečekanými věci s tím spojenými, o jistě nebyla nouze. Vždyť v kultuře té doby musela být bezradná, nevěděla, co si počít s tou zprávou, nerozuměla... Nicméně nepohrouží se do svých problémů, naopak, nejprve myslí na toho, kdo je potřebný, na svou příbuznou Alžbětu, která byla v pokročilém věku, a přece zázrakem otěhotněla. Maria se velkoryse vydala na cestu, nenechala se zastrážit nepohodlím putování, reagovala na vnitřní pobídku, která ji volala, aby byla nablízku a přispěchala s pomocí. Musela projít dlouhou cestu, kilometry a kilometry pěšky, žádný autobus jí nepomohl. Nicméně vydává se na cestu, aby pomohla - sdílením své radosti. Maria obdarovává Alžbětu radostí z Ježíše, radostí, kterou nosila ve svém srdci a ve svém lůně. Jde za ní, aby vyznala, co cítí a z tohoto vyznání se pak stane modlitba, Magnificat, které všichni známe. Ale aby to mohla udělat – čteme v textu - Maria "vstala a spěšně vyšla" (srov. 39).

Vstala a vyšla. Na posledním úseku adventní cesty se řídíme těmito dvěma slovesy. Vstát a spěšně vyjít: to jsou dva pohyby, které Maria udělala a k nimž nás vybízí také nás vzhledem k blížícím se Vánocům. Nejprve (je třeba) vstát. Po andělově zvěstování čekalo Pannu Marii těžké období: její nečekané těhotenství ji vystavilo nepochopení a dokonce i možnosti přísného trestu, v té době jí hrozilo dokonce ukamenování. Představte si, kolik myšlenek a rozrůšení v sobě nesla! Přesto se nenechala odradit, neklesala na mysl, ale vstala. Neobrací pohled dolů, ke svým problémům, ale vzhůru k Bohu. A nepřemýšlí o tom, koho požádat o pomoc, ale komu ji přinést. Vždycky myslí na druhé! Taková je Maria, vždycky myslí na potřeby druhých. Totéž udělá později na svatbě v Káně, když si všimne, že chybí víno. Jakkoli je to problém někoho jiného, Maria na něj myslí a snaží se najít řešení. Maria vždycky myslí na druhé. Myslí také na nás.

Učme se od Panny Marie tomuto způsobu jednání: vstát, zejména když hrozí, že nás naše těžkosti udolají. Vstaňme, abychom se neutápěli v problémech, nepropadali sebelitosti nebo smutku, který ochromuje. Ale proč vstávat? Protože Bůh je veliký a je připraven nás pozvednout, pokud k němu natáhneme ruku. Odhodme tedy negativní myšlenky, obavy, které blokuji každý impuls a brání nám v pohybu kupředu. A pak udělejme to, co udělala Maria: rozhlédněme se kolem sebe a hledejme někoho, komu můžeme být nápomocni! Známe nějakého staršího člověka, kterému bych mohl nabídnout pomoc, společnost? Popřemýšlejme o tom! Zamysleme se, zda nemůžeme někomu prokázat službu, laskavost, zatelefonovat... Nenapadá vás, komu pomoci? Jde o to vstát a pomáhat. Když pomáháme druhým, pomáháme také sami sobě, abychom povstali ze svých těžkostí. Druhým pohybem je spěšná chůze. Neznamená to jednat rozrušeně, dýchavičně, to vůbec ne. Znamená to naopak kráčet svými dny radostným krokem, hledět do budoucna s důvěrou, nenechat se znavit neochotou, nebýt otroky stříznoty – věčná nespokojenost ničí spoustu životů, protože když si člověk začne stěžovat a naříkat, jde to s životem z kopce. Ufňukanost vede k tomu, že stále hledáte, kdo za to může. Na cestě k Alžbětinu domu Maria postupuje svižným krokem toho, jehož srdce a život jsou plné Boha, plné jeho radosti. Zeptejme se tedy sami sebe, pro náš vlastní prospěch: Jaký je můj "krok"? Hledám nové cesty anebo setrvávám v melancholii, ve smutku? Jdu s nadějí kupředu nebo se zastavuji, abych sám sebe litoval? Pokud kráčíme znaveným krokem plným reptání a tlachání, nikomu Boha nepřineseme, přineseme jen hořkost a temné věci. Naopak je dobré pěstovat zdravý humor, jak to dělali například svatý Tomáš More nebo svatý Filip Neri. O tuto milost, milost zdravého humoru, můžeme také prosit: je opravdu prospěšná. Nezapomínejme, že prvním skutkem lásky, který můžeme pro bližního udělat, je nabídnout mu poklidnou a usměvavou tvář. Přinášet mu radost z Ježíše, jako Maria, když přišla za Alžbětou. Kéž nás Matka Boží vezme za ruku, pomůže nám vstát a svižným krokem kráčet v ústřety Vánocům!

KRÁSNÉ, POŽEHNANÉ A MILOSTIPLNÉ SVÁTKY A ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK 2022!